

POSTANOWIENIE

Dnia 4 sierpnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Joanna Lemańska (przewodniczący)

SSN Grzegorz Pastuszko (sprawozdawca)

SSN Paweł Wojciechowski

w sprawie ze skargi M. J. i L. J.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn.
VI ACa 2364/24,

z udziałem Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 4 sierpnia 2026 r.,

oddala skargę.

Grzegorz Pastuszko

Joanna Lemańska

Paweł Wojciechowski

UZASADNIENIE

Dnia 22 kwietnia 2026 r. (data nadania przesyłki poleconej) M. i L. J. (dalej: „skarżący”), reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika, za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego w Warszawie, wnieśli do Sądu Najwyższego skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. VI ACa 2364/24. Pismem z 15 czerwca 2026 r. (data prezentaty Sądu Najwyższego) Sąd Apelacyjny w Warszawie przedstawił ww. skargę Sądowi Najwyższemu. W przedmiotowej skardze skarżący zaznaczyli, że

skarga dotyczy jedynie postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie i wniesli o:

1. stwierdzenie, że w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie VI ACa 2364/24 nastąpiła przewlekłość postępowania;
2. wydanie Sądowi rozpoznającemu sprawę zalecenia rozpoznania sprawy w terminie 1 miesiąca;
3. przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz skarżącego L. J. kwoty 15 000 zł;
4. przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz skarżącej M. J. kwoty 15 000 zł;
5. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz skarżącego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych jak w postępowaniu zażaleniowym;
6. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz skarżącej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych jak w postępowaniu zażaleniowym.

W uzasadnieniu skargi skarżący wskazali, że 22 października 2019 r. złożyli do Sądu Okręgowego w Warszawie pozew o ustalenie, iż umowa kredytu mieszkaniowego [...] hipoteczny jest nieważna oraz o zasądzenie na ich rzecz łącznie, do majątku wspólnego małżonków wskazanej kwoty wraz z odsetkami. Następnie Sąd Okręgowy w Warszawie wydał wyrok 27 marca 2024 r.

Na skutek apelacji pozwanego akta sprawy zostały przekazane do Sądu Apelacyjnego w Warszawie 6 czerwca 2024 r. W dniu 16 czerwca 2024 r., Sąd Apelacyjny zawiadomił strony o składzie sądu wyznaczonym do rozpoznania sprawy.

W wyniku wniesienia przez pozwanego apelacji akta sprawy zostały przekazane do Sądu Apelacyjnego w Warszawie w dniu 6 czerwca 2024 r. Następnie, 16 czerwca 2024 r., Sąd zawiadomił strony o składzie orzekającym wyznaczonym do rozpoznania sprawy. Skarżący wskazali, że wobec braku czynności w sprawie 7 sierpnia 2025 r. wysłali do Sądu wnioski o przyspieszenie rozpoznania sprawy, wskazując, że sprawa trwa już niespełna 1,5 roku, a w sprawie nie podjęto żadnych merytorycznych czynności. Następnie dopiero 27 stycznia 2026 r., tj. po prawie 19 miesiącach od wpływu akt sprawy do Sądu

Apelacyjnego, Sąd wezwał pozwanego do uzupełnienia braków apelacji, które zostały uzupełnione 27 stycznia 2026 r., od tego dnia nie podjęto jednak czynności w sprawie, nie został też wyznaczony termin rozprawy. Skarżący zaznaczyli, że w przedmiotowej sprawie 26 lutego 2024 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie uwzględnił skargę na przewlekłość powodów, która była rozpoznawana pod sygn. I S 504/23. Pomimo to sprawa nie została nadal prawomocnie zakończona.

Skarżący powołali się na § 2 ust. 5 lit. k Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2019 r. – Regulamin urzędowania sądów powszechnych (dalej: „Regulamin”), wskazując, że ich sprawa jest sprawą pilną, wobec uwzględnienia w dniu 3 listopada 2023 r. skargi powodów na przewlekłość postępowania (I S 122/23) i podkreślając zarazem, że zgodnie z § 78 ust. 2 poza kolejnością określoną w ust. 1, na terminy rozpraw lub posiedzeń należy kierować sprawy pilne. Dodatkowo zauważyli, że ich postępowanie przed Sądem Apelacyjnym trwa już 22 miesiące pomimo, że zgodnie z Regulaminem jest sprawą pilną, która powinna być rozpatrzona poza kolejnością wpływu. Co więcej podnieśli, że przedmiotowe postępowanie trwa od 6 lat i 6 miesięcy, co już samo w sobie stanowi zdecydowanie nadmierny czas rozpoznania sprawy. Z tych względów uznali, że we wskazanej sprawie doszło do przewlekłości postępowania, stwierdzając, że taki sposób procedowania stanowi o naruszeniu przez Sąd zarówno podstawowych obowiązków zawartych w art. 7 Konstytucji, jak i podstawowych praw skarżących gwarantowanych przez art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Uzasadniając przyznanie żądanej kwoty skarżący wskazali, że sprawa ma dla nich szczególne znaczenie, gdyż dotyczy zawartej z pozwanym bankiem umowy kredytu, zaś przedłużające się postępowanie sądowe może skutkować skierowaniem przeciwko nim pozwu o zwrot kwoty nominalnej kapitału, bowiem termin przedawnienia roszczeń pozwanego wynosi 3 lata, co naraża ich na odpowiedzialność finansową oraz dodatkowe koszty.

W piśmie z 1 lipca 2026 r. (data prezentaty Sądu Najwyższego), stanowiącym odpowiedź na skargę, Prezes Sądu Apelacyjnego w Warszawie zgłosił swój udział w sprawie, wniósł o stwierdzenie przez Sąd Najwyższy swojej niewłaściwości i przekazanie sprawy do Sądu Apelacyjnego, zaś z ostrożności procesowej wniósł o oddalenie skargi.

W stanowisku, jakie zaprezentował, w pierwszej kolejności przedstawił on przebieg czynności w sprawie, wskazując w końcowej części uwag, że zarządzeniem z 8 czerwca 2026 r. został wyznaczony termin rozprawy apelacyjnej na 16 października 2026 r. Podkreślił, że w jego ocenie przedstawione czynności podejmowane w sprawie nie uzasadniają stwierdzenia przewlekłości postępowania.

W dalszej części swojego stanowiska Prezes Sądu odniósł się do przesłanek oceny przewlekłości postępowania, akcentując brak istnienia jednoznacznych regulacji określających dopuszczalny czas oczekiwania na rozpoznanie sprawy. Zaznaczył również, że każda sprawa wymaga indywidualnej oceny przez sąd.

Prezes Sądu stwierdził, że nie neguje, iż czas trwania postępowania w sprawie – wyniósł łącznie w obu instancjach ponad 6 lat, a przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie biegnie od 6 czerwca 2024 r. – może nie być przez skarżących postrzegany jako zadowalający dla nich. Zauważył zarazem, że choć upłynął łączny okres ponad 5 lat oczekiwania na uzyskanie prawomocnego rozstrzygnięcia, to został wyznaczony nieodległy termin rozprawy apelacyjnej na 16 października 2026 r.

Wreszcie Prezes Sądu przedstawił podejmowane przez ustawodawcę działania legislacyjne oraz podejmowane przez kierownictwo Sądu Apelacyjnego działania zmierzające do zapobiegania przewlekłości postępowania.

Na zakończenie zwrócił jednak uwagę, że istotę prawa do sądu należy wiązać raczej z rzetelnym rozpatrzeniem sprawy, a nie z jej szybkim rozpoznaniem, co – jak przekonywał – nabiera szczególnego znaczenia w kontekście charakteru przedmiotowej sprawy dotyczącej kredytu waloryzowanego do waluty obcej.

Wreszcie Prezes Sądu, oceniając, że skarga skarżących jest niezasadna, stwierdził, że brak jest podstaw do przyznania skarżącym sum pieniężnych po 15 000 zł od Skarbu Państwa.

Pismem z 6 lipca 2026 r. skierowanym do Sądu Apelacyjnego w Warszawie pełnomocnik skarżących cofnął pozew w całości ze zrzeczeniem się roszczenia, wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 27 marca 2024 r. oraz o umorzenie postępowania, a także wniósł o wzajemne zniesienia kosztów postępowania między stronami.

Pismem z 24 lipca 2026 r. apelację cofnął pozwany.

Postanowieniem z 27 lipca 2026 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie uchylił zaskarżony wyrok w pkt. II, III i V i umorzył w tym zakresie postępowanie w sprawie (pkt 1), zwrócił pozwanemu kwotę 3021 zł tytułem połowy opłaty sądowej od wniesionej apelacji obniżonej o kwotę równą opłacie minimalnej (pkt 2); zniósł wzajemnie pomiędzy stronami koszty postępowania przed Sądami obu instancji (pkt 3).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) wskazano, że jeżeli skarga dotyczy przewlekłości postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym – właściwy do jej rozpoznania jest Sąd Najwyższy. W rozpoznawanej sprawie skarżący żądają stwierdzenia przewlekłości przed sądem apelacyjnym, zaznaczając, że skarga dotyczy jedynie postępowania przed Sądem Apelacyjnym. Zgodnie z przywołaną regulacją, rozpoznanie tak sformułowanej skargi pozostaje w zakresie właściwości Sądu Najwyższego. W konsekwencji brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku Prezesa Sądu Apelacyjnego o stwierdzenie przez Sąd Najwyższy swojej niewłaściwości, wobec czego wniosek ten podlega oddaleniu.

Na wstępie Sąd Najwyższy zwraca uwagę, że złożenie przez skarżących w dniu 6 lipca 2026 r. wniosku o cofnięcie pozwu w całości wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, połączonego z żądaniem uchylenia wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 27 marca 2024 r. oraz umorzenia postępowania, a także cofnięcie apelacji przez pozwanego, które doprowadziło do wydania przez Sąd Apelacyjny w Warszawie postanowienia z 27 lipca 2026 r. uchylającego wyrok i umarzającego postępowanie, nie pozbawia Sądu Najwyższego właściwości do rozpoznania niniejszej skargi. Skarga na przewlekłość została wniesiona przez skarżących 22 kwietnia 2026 r., a więc w toku postępowania, którego dotyczyła (art. 5 ustawy o

skardze na przewlekłość), i nie została następnie cofnięta. Oznacza to, że Sąd Najwyższy pozostaje zobowiązany do dokonania jej merytorycznej oceny.

Stosownie do art. 2 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

W świetle art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość ocenie podlega w szczególności terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie. Dokonując tej oceny, należy uwzględnić: łączny dotychczasowy czas postępowania od jego wszczęcia do chwili rozpoznania skargi, charakter sprawy, stopień faktycznej i prawnej zawłości sprawy, znaczenie rozstrzygnięcia dla skarżącego, zachowanie się stron, w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania.

W ustawie o skardze na przewlekłość nie sprecyzowano, jaki okres oczekiwania na rozpoznanie sprawy należy uznać za nieuzasadnioną zwłokę. W judykaturze przyjmuje się, że o przewlekłości postępowania apelacyjnego można mówić z reguły w przypadku beczynności sądu drugiej instancji polegającej na niewyznaczeniu rozprawy apelacyjnej, która trwa co najmniej 12 miesięcy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 12 maja 2005 r., III SPP 96/05; 16 marca 2006 r., III SPP 10/06; 21 marca 2006 r., III SPP 13/06; 14 lipca 2016 r., III SPP 55/16; 7 marca 2017 r., III SPP 6/17; 19 października 2017 r., III SPP 42/17; 21 lutego 2018 r., III SPP 3/18; 22 stycznia 2019 r., I NSP 71/18; 3 grudnia 2019 r., I NSP 160/19; 28 września 2021 r., I NSP 145/21).

Wskazana wyżej reguła stanowi jedynie ogólnie przyjęty standard orzeczniczy, który może, choć wcale nie musi, znaleźć zastosowanie w określonej sprawie. Sąd Najwyższy zwracał już kilkakrotnie uwagę, że przekroczenie okresu 12 miesięcy trwania postępowania nie oznacza automatycznie wystąpienia stanu przewlekłości, gdyż dla jego stwierdzenia konieczne jest zbadanie wszystkich

okoliczności sprawy. Według zaprezentowanego w tym zakresie stanowiska, przy ustalaniu, czy w konkretnym przypadku mamy do czynienia z przewlekłością postępowania, należy brać pod uwagę kryteria określone w art. 2 tej ustawy, m.in. terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 11 lipca 2019 r., I NSP 48/19; 6 maja 2020 r., I NSP 34/20; 10 listopada 2020 r., I NSP 142/20; 28 września 2021 r., I NSP 145/21). Wymóg ten uniemożliwia dokonanie oceny przewlekłości postępowania w sposób mechaniczny, obligując tym samym do oceny indywidualnej (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 11 lipca 2019 r., I NSP 48/19; 6 maja 2020 r., I NSP 34/20; 10 listopada 2020 r., I NSP 142/20; 28 września 2021 r., I NSP 145/21).

Z orzecnictwa również wynika, że pojęcie przewlekłości postępowania nie jest bezpośrednio zależne od długości toczącego się procesu i okresu oczekiwania na termin rozstrzygnięcia. Oznacza to, że nie można dokonywać ocen wyłącznie przez pryzmat czasu, jaki upłynął od momentu wniesienia odwołania do momentu wydania prawomocnego rozstrzygnięcia. Przyjmuje się, że przewlekłość jest pojęciem odnoszącym się do konkretnego zdarzenia, które po wnikliwej analizie można uznać – jeśli istnieją ku temu powody – za nadmiernie rozciągnięte w czasie i niezasadnie przedłużające się. Co do zasady więc przewlekłość jest pojęciem względnym i zawsze musi być odnoszona do konkretnych realiów sprawy i przyjętego trybu postępowania. Jedynie nadmierne odstępstwa od czasu koniecznego do wykonania określonych czynności sądowych, prac i procedur mogą być traktowane jako tworzące stan nieuzasadnionej zwłoki (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III SPP 33/17).

Wreszcie w judykaturze formułuje się tezę, że dla oceny, czy w danej sprawie doszło do przewlekłości postępowania, znaczenie ma nie tylko sam sztywny upływ czasu, ale także wszystkie okoliczności wpływające na przebieg postępowania, w tym sprawność podejmowanych przez sąd czynności oraz postępowanie skarżących. Przewlekłość postępowania może nastąpić zarówno wtedy, gdy sąd nie podejmuje żadnych czynności, jak i wtedy, gdy je podejmuje, ale są one nieprawidłowe i w ich następstwie dochodzi do zwłoki w rozpatrzeniu

sprawy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 lutego 2016 r., III SPP 53/15; 12 stycznia 2022 r., I NSP 234/21).

Należy zauważyć, że wspomniane wcześniej ustawowe przesłanki przewlekłości postępowania korespondują z wytycznymi formułowanymi w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (dalej: „Trybunał”). Zgodnie z nimi, oceniając czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, sąd obok czasu trwania postępowania obowiązany jest wziąć pod uwagę szczególne warunki sprawy, w szczególności stopień jej złożoności, a także zachowanie stron i organów prowadzących sprawę oraz znaczenie materii objętej skargą (zob. wyroki Trybunału z: 21 września 2000 r. w sprawie Wojnowicz przeciwko Polsce, skarga nr 33082/96; 4 kwietnia 2000 r. w sprawie Dewicka przeciwko Polsce skarga nr 38670/97; 26 października 2000 r. w sprawie Sobczyk przeciwko Polsce skarga nr 25693/94; 26 lipca 2001 r. w sprawie Jedamski przeciwko Polsce, skarga nr 29691/96; 14 stycznia 2003 r. w sprawie W.M. przeciwko Polsce, skarga nr 39505/98; zob. też M.A. Nowicki, Europejski Trybunał Praw Człowieka – orzecznictwo, Tom I – Prawo do rzetelnego procesu sądowego, Kraków 2001, s. 46 i n. oraz powołane tam orzecznictwo tego Trybunału). Oznacza to, że standard ochrony prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki ma charakter zindywidualizowany (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 11 lipca 2019 r., I NSP 48/19; 6 maja 2020 r., I NSP 34/20; 10 listopada 2020 r., I NSP 142/20; 28 września 2021 r., I NSP 145/21; 14 września 2022 r., I NSP 251/22; 15 listopada 2022 r., I NSP 322/22). Co do zasady przewlekłość zawsze musi być odnoszona do konkretnych realiów sprawy i przyjętego trybu postępowania.

Trzeba również zaakcentować, że skarga na przewlekłość postępowania ma przede wszystkim charakter środka o funkcji prewencyjnej i dyscyplinującej. Jej celem nie jest wyłącznie następcze stwierdzenie naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, lecz przede wszystkim przeciwdziałanie trwającej przewlekłości poprzez wymuszenie nadania sprawie właściwego i sprawnego biegu procesowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 czerwca 2012 r., III SPP 21/12). Tezę taką wysunął Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04, podkreślając, że postępowanie wszczęte skargą na przewlekłość nie stanowi

samodzielnego postępowania służącego stwierdzeniu przewlekłości i zasądzeniu z tego tytułu odpowiedniej rekompensaty. Podobnie przekonywał w postanowieniu z dnia 8 lipca 2005 r., III SPP 120/05, wskazując konkretnie, że skarga jest instrumentem doraźnej interwencji, służącym usunięciu stanu przewlekłości jeszcze w toku postępowania. Idąc w tym kierunku, Sąd Najwyższy wielokrotnie zaznaczał też, że publicznoprawnym celem ustawy jest stworzenie realnego i skutecznego mechanizmu zapobiegającego przewlekłości postępowania, a więc środka prawnego wymuszającego sprawne rozpoznanie sprawy przez sąd (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2005 r., III SPP 113/04 oraz III SPP 115/04). Z tego punktu widzenia cel skargi zostaje osiągnięty wówczas, gdy sąd prowadzący postępowanie, w reakcji na jej wniesienie, niezwłocznie podejmuje niezbędne czynności zmierzające do rozpoznania i zakończenia sprawy, zaś całe postępowanie mieści się następnie w granicach rozsądnego terminu, ocenianego z uwzględnieniem charakteru sprawy oraz przeciętnego czasu trwania podobnych postępowań (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 1 kwietnia 2025 r., I NSP 35/25).

Przenosząc powyższe na realia rozpoznawanej sprawy, skład orzekający wskazuje, że na podstawie analizy akt sprawy objętej skargą dokonał następujących ustaleń: postępowanie zostało wszczęte pozwem wniesionym do Sądu Okręgowego w Warszawie 22 października 2019 r., przeciwko Bank [...] spółce akcyjnej w W., którym skarżący domagali się ustalenia nieważności umowy kredytu waloryzowanego walutą obcą i zapłaty wskazanej kwoty. Postanowieniem z 26 lutego 2024 r. Sąd Apelacyjny stwierdził przewlekłość postępowania przed Sądem Okręgowym w Warszawie w niniejszej sprawie (I S 504/23). Wyrokiem z 27 marca 2024 r. Sąd Okręgowy w Warszawie uwzględnił powództwo w zakresie żądania ustalenia oraz częściowo w zakresie roszczenia o zapłatę. Apelację od tego wyroku wniósł pozwany. Akta sprawy wpłynęły do Sądu Apelacyjnego w Warszawie w dniu 6 czerwca 2024 r., tego samego dnia wylosowano sędziego referenta, zarządzono wpisanie sprawy do repertorium ACa i zarządzono zawiadomienie stron o składzie wyznaczonym do rozpoznania sprawy. W dniu 19 grudnia 2025 r. pełnomocnik skarżących wniósł o przyspieszenie rozpoznania sprawy. Zarządzeniem z 30 grudnia 2025 r. akta skierowano do referendarza

sądowego celem nadania biegu apelacji i poinformowano pełnomocnika powodów, że sprawie został nadany bieg. Zarządzeniem z 22 stycznia 2026 r. m.in. wezwano pełnomocnika pozwanego do usunięcia braków formalnych apelacji. Zarządzeniem z 6 marca 2026 r. akta skierowano na posiedzenie niejawne celem sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia. Postanowieniem z 24 kwietnia 2026 r. sprawdzono i ustalono wartość przedmiotu zaskarżenia i wezwano pozwanego do uiszczenia brakującej części opłaty od apelacji. W dniu 2 czerwca 2026 r. zarządzono doręczenie odpisu apelacji pełnomocnikowi powodów, zaś 8 czerwca 2026 r. wyznaczono termin rozprawy apelacyjnej na dzień 16 października 2026 r. Pismem z 6 lipca 2026 r. skierowanym do Sądu Apelacyjnego w Warszawie pełnomocnik skarżących cofnął pozew w całości ze zrzeczeniem się roszczenia, wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 27 marca 2024 r. oraz o umorzenie postępowania, a także wniósł o wzajemne zniesienia kosztów postępowania między stronami. Postanowieniem z 27 lipca 2026 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie umorzył postępowanie.

Wobec powyższego, mając na uwadze powołane przepisy i orzecznictwo, Sąd Najwyższy w składzie orzekającym stwierdza, że całościowa ocena analizowanego postępowania toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie nie pozwala przyjąć, iż jest ono prowadzone przewlekłe. Przy dokonywaniu tej oceny Sąd Najwyższy uwzględnił charakter sprawy związanej z umową kredytu hipotecznego indeksowanego do waluty obcej, znaczenie oraz stopień skomplikowania występujących zagadnień prawnych, a także czas oczekiwania w tego typu sprawach na rozstrzygnięcia kwestii prawnych w postępowaniach przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej, jak i Sądem Najwyższym.

Jednocześnie Sąd Najwyższy zwraca uwagę, że po wniesieniu skargi w dniu 8 czerwca 2026 r. Sąd Apelacyjny wyznaczył termin rozprawy apelacyjnej na 16 października 2026 r. Wobec wniosków skarżących i pozwanego odwołano termin rozprawy oraz umorzono postępowanie.

W związku z tym Sąd Najwyższy, na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, orzeka jak w sentencji.

Grzegorz Pastuszko

Joanna Lemańska

Paweł Wojciechowski

[D.Z.]

[r.g.]